

rafaela guran

Criza (interna)
în detalii

**Criza(ntema)
în detalii**

rafaela guran

*C*aută Adevărul dincolo de limita
cognoscibilului și face acest lucru prin
intermediul artei: a literaturii, a teatrului și a
altor forme.

Debutul ei în literatură este marcat de
flevoarea acestei căutări. Cercetează,
scrutează ce este dincolo, prin abordarea unui
stil intelectualist. Întâlnim simboluri, cuvinte
scrise cu majuscule, neologisme ce se deschid
spre sensuri noi, care o descoperă pe autoare.
Reprezentativă este poezia "Criza(ntema) în
detalii"

*Îngerii se spânzură de Timp
Timpul se îngroapă în Infinit
Infinitul se caută în Câmp Neant
Câmpul Neant adoarme-n Haos*

Același stil care relevă atenția la

detaliu, respectul față de cuvinte, dar și încrederea în resursele inepuizabile ale limbii române, se întâlnește și în textele scrise în proză.

Acestea transmit în egală măsură nevoia autoarei de a se confesa, de a-și atrage un cititor fidel cu care să poată comunica în mod direct și liber.

Deși textele sunt încă experimentări, prin insistență, dăruire și muncă laborioasă, Rafaela are șansa de a-și face auzit glasul printre scriitorii arădeni.

Îi urăm succes !

Veichita T. Macovei

I.De ieri până azi

„Noi suntem fiecare-Unde de filosofii uitate-
Un gând de filosof fără speranță,
Pachet de nervi, de ură și-ignoranță,
Ce din neant răsar, apoi la loc sunt îngropate.”

Criza(ntema) în detalii

S-au despletit cuvinte.
sub ceasul ruginit ce-arată-o oră împietrită.
Se sfărâmă-n clepsidră.

Clepsidra de repaos cerne:
Repaos. Cri. Repaos. Criza. Repaos. Criza(ntema) în detalii.

Îngerii se spânzură de Timp.
Timpul se îngroapă în Infinit.
Infinitul se caută în Câmp Neant.
Câmpul Neant adoarme-n Haos.

Se împletesc cuvinte.
sub ceasul ce-și rotește timpul.
Se sfărâmă-n clepsidră.

Clepsidra de repaos cerne:
Criza(ntema) în detalii. Repaos. Criza. Repaos. Cri. Repaos.

Altar pentru zadarnic

Au ruginit tristețile de ignoranța ce apas-o lume-ntreagă.

Se schimbă anotimpuri și-și jură răzbunare...

Privirile transced în timp
zadarnic...

Când sunetul fuge de nota închisă ermetic în pian,

Când prin cuvânt se-apasă tot ce e suflare,

Un ochi veghează zadarnic...

Și ard ce spun și ard ce spui sub focul trist al lumânării.

Și stelele se sting în foi stropite de amurg.

E veșnică schimbare.

E flash, e alb, e deranjant.

și e zadarnic...

Mai bine nu era nimic.

Mi-am amintit cu simțul amintirii azi

că au ruginit tristețile de ignoranța ce apas-o lume-ntreagă.

Zidul cu flori de tei

Privind în nudul de fereastră.

La margine de drum, la colțul stacojiu de cărămidă.

privind cu fascinație de nevăzător.

Privind.

se-ntind cu zgribulire și timid.

Se-ntind.

Nu pot să văd. Le simt, le creionez...

Lăuntricul ce vrea să iasă.

Suav parfum și delicat țesut...

Un zid nu naște flori doar din sămânță de scânteii,

Un vers stigmatizat nu se mai naște din condei,

O lume suflă-ncet.

Culori de roșu sângeriu se-amestecă în parapet...

Din zid în zid,

Privind în nudul de fereastră.

se-ntind cu zgribulire și timid.

Se-ntind.

Se-mbracă-n roșu.

Se-mbracă în parfum,

Delir hipnotic, candelă și scrum,

În dansul palid-ofilit, al florilor de tei.

La dansul lor privesc în nudul de fereastră...

În colțul stacojiu de cărămidă...

Roșu parțial

Adorm în roșu șters, tomnatic...
Și toamna doare...
Când frunze se îneacă-n roșu,
Când armonia de detalii
Își caută scilipiri de roșu,
Când toamna plânge, țipă, arde,
Adorm în frig, în vers de ploaie.
Un ultim somn, un tremur crud
M-aruncă-n toamnă, mă înmoaic...
Sărut pământul vechi și roșu,
Sărut și frigul, boala, teama.
Sărut mortuarul cimitir,
Ce-și încălzește adormiții
Și-i învelește în delir...

Un roșu trist, o rană pământie,
Coline strâmbe, zimți și șuier,
O închisoare de imagini,
În mlaștină, un cânt de fluier.

e doar... revolta generală
a oamenilor de hârtie...

Trezit devreme-n ceas nestins,
Adorm în roșu șters, tomnatic...

Regres. Lumină

Lumini. Se sting. S-au stins.
Lumini. O umbră tace în adiere.
Un greier cântă mut...
Secunde-n ambalaj ermetic
Se-ascund în ceasuri de-nceput,
Prin orologii vechi de lut.

Vocale și consoane efemere
Prin timpuri decadente.
Destine, noduri, semne
Se-opresc în loc,
Se-nchid ferestre,
Culori stăpâne-n timp
Revin la nonculoare
Ritualul fără sunet,
Un portativ se conturează prea târziu
În muzica ce doare.

Și crezi c-a amuțit o lume-ntreagă...
Oglinda te arată doar pe tine.
Lumini. Se sting. S-au stins.
Prin locuri, ceasuri și destine.

Culoar către joi

E joi... și s-au pictat petale matinale.
O clipă de-apogeu pe scena unui teatru.
Se scurg milenii de noroi toamnătic,
Se scurge praf, adânc mănjit,
Se scurge timpul și e joi,
Se pierde petalele pictate
În mantia-adâncă de noroi.

Cu chipuri se hrănește timpul...
Culegem zile, vise de carton
și toate se răsfrâng în măști pictate.
Respir tăcerile teatrale,
Ce ne hrănesc în zi de joi.
În zid de timp ne-ascundem tălpi
Și pe culoare rătăcim...

ce trist e azi să bântui pe culoare...

Au să deschidă iar ferestre
Spre inundate străzi.
O zi se joacă azi la teatru
Doar azi... se joacă pentru noi.
Aceași zi se-nvârte de un an încoace,
Aceași blestemată zi de joi...

Transparență de octombrie

Au curs culorile prin parc.
S-a înnoptat...
Ți-e frig?... mai bine nu răspunde.
Aș vrea să-ngheț în ochiul tău.
Mă lași?
Îngheț în flacăra și scrum,
Dar vreau să-ngheț cu tine.
Mă mai iubești acum?
Știam că nu, dar nu răspunde...

Culoare în abstract

O galerie de cuvinte.
Închisă arta-n fierul vertical.
Culori mânjesc culoare, sanatorii,
Carbonizat un ideal,
s-a învelit cu panglici încâlcite.
Un anonim cu chip de muză plasticată
Privește în grămadă, la-ntâmplare
Ca să zărească în final,
Același lucru static ce zace de milenii,
O candelă în felinar, aprinsă de decenii.

Și-n focul mitic, pictat abstractul de culoare...
Suflarea se desprinde de teluric,
Artiști îl poartă-ntre păcat și rugăciune,
În dansul ludic, în zâmbetul amar,
L-aruncă dintre oameni, îngeri, demoni,
s-aprinde Carpe Diem!
S-a înecat-nainte să se nască,
În singurul păcat originar...

Credința în nimic

Imensul verde scuiță, cu simplitatea greului metal,
Reluând sfâșietor și dulce,
Regresul până la Geneză,
O criză veche și hilară, ce s-a ascuns demult... prin începuturi.

E joi și soarele se-ngroapă-a mia oară.
Orologiul își îngroapă minutele moarte...
unul câte unul.
Își plânge miresele secunde.
Un coridor întreg, un hol de teatru,
Și-a sculptat cleștarul.
Și cine vede? Vede cineva?
e-o lume-n alb și negru...
măcar un bleumarin pentru miresele secunde...

Un om, un simplu laur ce-n jur clădește spini...
Rămâne-o ultimă-ntrebare.
Cioplit veghiind la totul, cui Doamne să te-nchini?

Banal, cretin și simplu

Câte neliniști cauți să-nțelegi?
Câte culori își caută o nonculoare,
În apăsatul mers, de câte ori
Încremenești plângând pe coridoare?
De câte ori te tulbură credința
Și când arunci cu pietre la-ntâmplare?
Prea mult contrast, prea multă ignoranță...
Un vid.
În dimineața unui vechi décor, un cântec șters îngheață.
Lipsește totul...
Lipsește pereții zilelor de ieri.

Lipsa de triumfi

Când triolete zboară-nvinețind liliecii
Și când surâsul stingher, claustrat,
Milenii de amurg se pierd în ceață.
Tăcutul mers al neființei
Și-ndreaptă pașii spre ființă,
Născând os crescător și putred,
Din glasul primului păcat.

În ani lumină și în haos, ce-n Holocaust
plâng evreii,
Și-ascut tiranii spadele-ndoliate.
Prin vene, palme-ngemănat viitorul,
Sub semn trecut, A fost- Va fi,
Un zâmbet trist rostește-a mia oară:
„Un vis uitat-a să se nască și nenăscut el va muri”

În infinitul cerc și-n planul de credință
Am vrut mai mult decât un cadru static.
Profeții bat în erezie, poetul a uitat de cuget...
Se-ntorc tipare, zonă de crepuscul,
Se-neacă lumea-ntr-un décor sălbatic.
Drum bun, Actor, gropar de soartă,
Drum bun, în nenăscuta lume moartă...

Orizont

Apune medievalul, apune piatra de cetate.

Se stinge felinarul...

În ploaie și-n surâs toamnătic,

În universul galben, sumbru, mult prea static,

Se naște o poveste...

A fost odată, a fost o lume clară,

Un orizont a fost și nu mai este.

A fost un soare ,ce încălzea și piatra înghețată,

Au fost copile ce-n flori găseau răspunsuri.

Nebuni au fost prin ploaie,

Ce au cântat pe stradă

Și-au scris prin parcuri, sub balcoane.

Dar n-a rămas nimic.

De frică, de prostie?...

Le șterge ploaia, scurgându-se prin felinare.

În orizont...

Ne îngropăm în modă, în trenduri și tendințe,

În ele ne-ngropăm... În *fashion beat*, în *styling*,

New trend și *glamour*,

Același *English superficial*

Transparent meaning și alte zeci dorințe.

Gânduri pentru Sighișoara

Din veacuri de demult,

Se-nalță o idilă, se-nalță din ruine

Cărări înguste, drumuri strâmte,

Pe care ploaia le-a udat

Cu pitorescul londonez...

Din turnuri clopote-ți șoptesc povești

Cu paji, jongleuri și cavaleri,

Te poartă înapoi și iar ruine,

Vorbesc sau cântă mut

Un dolii împietrit pe portativ,

Un lucru prea contemplativ,

Ce-l regăsești în zilele de ieri,

Printre aceiași paji, jongleuri și cavaleri.

Zece cuvinte

Nimic mai mult...
e doar o mască, tăcere teatrală.
Un alt décor te-așteaptă, *o altă scenă prăfuită...*
Te-ai contopit cu citadinul,
Ești mort! Degeaba-aștepti ca cineva
să-ți mai zâmbească pe mormânt.
Bat umedele clopote și plâng copacii-înmuguriți.
Unda funerară de noiembrie târziu
Încă șoptește...
Sunt versuri de aprilie, închise în tablou.
Ce trist e totul!
Și așa va rămâne mult timp, prea mult poate...

Joc de imaginație

Închizi pentru a mia oară ochii
Și te trezești mereu în același loc.
Străbați cărări, drumuri pietruite,
Doar ca să poți deschide iar ochii
În peisajul demenței...

O poezie îți șoptește peste umăr
că...nu te-a uitat...

Sonet sentimental

Amurgul trist revarsă
prin clipe de lumină,
Un luciul purpuriu, prea palid,
Ce încă mai aleargă pe holuri de spital...
Intersectate gânduri,
n-au înțeles că-n versuri
și-au rătăcit valoarea,
Iubirea și Amurgul...

Ego

Ce sentiment agonic mă pătrunde,
Mă macină și mă-nvelește în tenebră...
Miroso de dulce și amar
Și suflul rece, rătăcit,
Din Nordul depărtat și adormit,
Pe patul veșnicului solitar,
Sunt eu, infima parte din nesfârșitul univers...
Ce vin și cer singurătate
Și vin să-mi vărs Ego-ul în cuvinte
Dispuse vertical pe umede morminte,
Miroso de mușcături și flori de măr,
De ploaie și de coajă de lămâi,
Venind la nesfârșit să cer singurătate.
Să mi-o așeze Infinitul pe mormânt,
Deasupra candeliei de căpătâi...

Renaștere în trecut

Se erodează paturi de spital.
Se-mbolnăvesc pereții albi,
au răgușit...
Amurgul la fereastră privește
transparența în saloane.
vestind o zi ce va avea deja pierdute
rosturi pentru versuri, elegii
și marșuri funerare.

Dar astăzi în spital,
Printre seringi de nostalgie
Încet se stinge-o lume...
-Impuls, scânteie, jar-
ca să renască în trecut,
în zdrențuite așternuturi...

E oficial... Acces la public!
Gazetele dezbat frenetic
o noutate colosală:

Diem la matrimoniale
*„Se caută o deghizare,
Un alt decor, o aparentă față,
Un cadru ce să ducă spre perfect,
Să fie structurat și uniform,
Precizii și măsuri de arhitect.”*

Diem la culinare
*„Și se aruncă tot într-un ghiveci metalic,
Idei, măsuri prestabilite,
Cuvinte, alte zeci limbaje
Când toate tind pe-un drum de veghe,
Sărate, fierte, clocotite.”*

Diem la funerare
*„Pe-un pisc încă mai zac dezamăgiri.
Plutim în coji de ignoranță...
Când ceasul a-ncetat să mai străbată cercuri,
Deplângem frânte amintiri,
Ne înecăm în idealuri...
A fost? N-a fost? Sau... va să fie?
Ce trist și neclintit colosul,
Diem, în cimitir cu trandafiri.”*

Acces la public?! Gazete condamnate.
Casă de piatră, Poftă bună și Sincere condoleanțe...

Mai e nevoie de cuvânt?

În veșnicul declin și-n agonia ultimului gând,
Când prin cupole, simetrie
Și linii curbe fumegând,
O lume-ntreagă pierde verbe...

mai e nevoie de cuvânt?...

Într-un sălbatic univers
În care omul nu-și zărește umbra,
Nevoia abisală de limbaj,
Un altul fără de cuvânt,
Un cuget interzis, ascuns
Prin rânduri de pasaj,
... miros de ploaie și mormânt...

Prin efemere cimitire,
Gropari privesc spre ultimele frunze.
Când bacovianul mers domol,
Își duce veacul prin nămol,
Se-aruncă-n groapa de pământ,
Un univers ce de milenii-ncearcă să se nască,
Se caută un nou limbaj,
Ce și-n tăcere să vorbească,
Ce să străpungă, să deschidă
Să lumineze, să uimească.

o rugăciune-ngână-un gând...
mai e nevoie de cuvânt?...

II. Pastile(început de poveste...)

Trecuseră orele unsprezece. Afară stăruia
acel tip de liniște ciudată pe care Ea niciodată nu a
reușit să o înțeleagă. Din când în când, o mostră de
ploaie se prăvălea cu sete pe trotuar... înfîmîl haos
care îi reda încrederea. Tablou trist, citadin... miraj
și decădere.

E început de aprilie... ce mai e și asta? Nu
e decât... o altă toamnă! Iar e toamnă...

„Știi, pastilele așteaptă...”

Camera stăruie în întuneric. Mereu e așa.
Nimic nu mai e nou, s-a învechit totul... același praf,
aceeași coajă de lămâie pe jos, coajă ce fusese tot
acolo și în urmă cu două săptămâni.

Nimeni nu o ridicase... nici nu avea de ce.
Știuse întotdeauna, că acela era locul potrivit pentru
o coajă de lămâie. Ceasul încă ticăie... ticăise și cu
săptămâni în urmă. Foi zac mototolite. Aceleași
gânduri, alte foi, aceeași privire adâncă și
neînțeleasă, un alt prezent, o altă aparență...

„Pastilele încă așteaptă...”

Vis cad pierdute pe asfalt, o dată cu ploaia.
Nu știi ce doare mai tare: un vis zdrobit al unui ochi
închis și încordat sau ploaia ce defragmentează visul.
Ea mototoleşte pe întuneric o altă foaie de hârtie.
Probabil El analizează tăcerea. Mereu lui i-au plăcut
detaliile, mereu s-a oprit asupra lor, mereu a urât
convențiile, mereu își dorea povești... Ea? Poate

mototolea pentru a mia oară o veșnic altă foaie de hârtie. Nu. Se gândea la o posibilă și ciudată poveste, la priviri furate și simțiri materializate. Nu mototolea o foaie, ci frângea neliniști...se gândea că în spatele unor cuvinte nu pot sta decât alte cuvinte. Nu voia un alt chip retușat cu lut, nu voia o imagine... voia un întreg univers construit pe clipe. Știa în naivitatea ei că viața e făcută din clipe... sau altfel spus, clipele dau naștere vieții... clipele scânteiază în umbra ritualicului.

Noaptea poartă în ea tot magicul. Cuvintele în ceasurile târzii se găsesc unele pe altele. El le găsea întotdeauna pe cele potrivite. Ei i se întâmpla să încremenescă, să uite de timp, să uite de cuvinte, să le caute prin buzunare și să nu le găsească. Rămânea doar cu privirea suspendată de tavan... fără cuvinte. Amândoi alunecau în lentoarea timpului, în dimineți premature, mânați de aceleași idealuri...

În colțul ei bolnăvicios, Ea rupe o altă foaie. A mia poate. Mereu e singură în orele târzii, mereu aude ploaia șoptindu-i că El îi visează surâsul. Și totuși, poate că nu e ploaie, poate că e doar un joc de imaginație. E jocul ei.

„Sunt doar pastilele...”

O altă noapte fără de căpătâi. Un vis ce se va uita de îndată ce ochii se vor deschide. Fără acest vis, Ea nu e decât un alt apus în toamna altcuiva. Sub ochii ei, ce cer vis și tăcere, se sfărâmă echilibrul. I-a cerut inconștient să fie Povestea lui. Ceva se pierde. O mască râde, alta plânge mereu. Surâsul lui, pe care Ea nu îl poate înțelege, inima lui care

bate viscolind în analiza tăcerii, gândul ce din depărtări îl trimite către Ea, totul... e un scenariu bine pus la punct. E o piesă de proporții catastrofale afară... a știut mereu că nu e un actor cu prea mult talent. Nu știa dacă îi e dat să reușească de unul singur. Ce ieftin trebuie să fie un monolog!...

El... pleacă mereu. O toamnă, două, trei... ea așteaptă. Mereu are să aștepte. S-a năpustit auditoriul. Se golesc scaune. Se sting reflectoare. Se așterne praful. Se coboară o nouă noapte.

...aceiași ceas ticăie... „*Sper că am să fiu eu ultima la care ai să vii*” spuse printre pastile, pe scena unui teatru ce a surzit și amuțit demult.

„Pastilele...”

III. Alte porturi

„Ți-ai pierdut concentrarea... Ți-am spus de atâtea ori. Axează-te pe muzica asta de pian uzat! Nu ajungi nicăieri dacă te zbați mereu să ieși din colțul negricios și plin de pasiune. Rămâi acolo! Rămâi încă puțin... Rămâi pentru mine, te rog...”

În ziua ce a urmat, a plecat departe. Își luase mânușile de mătase măslinie și caietul cu însemnări. Avea să le arunce. Uitase de mâncare... simți un junghi puternic înainte de a-și părăsi odaia. Cu siguranță se săturase de minciună, mizerie și cuvinte. Pe pereții odăii sale, le putea zări tapetate imaginar. Se pierduse în haotismul lor de prea multe ori, fără să conștientizeze consecințele. I se dictase prea mult, prea grabnic și prea haotic. Nu căutase niciodată înlănțuirea logică, poate doar pe cea de ordin estetic. Închise ușa cu o cheie veche, ruginită, apoi o aruncă în stradă. Nimeni nu mai avea să intre și să cunoască blestemul acelei camere.

„Încep să cred că nu m-a înțeles. M-a făcut inconștientă! Ei și?! Iar au luat-o toți spre tărâmul- Eu știu, eu cred, eu pot, EU- și tot mie mi se spune inconștientă! Pierde-te în inconștiență cu inconștienta și apoi spune-i inconștient, că vă veți îndrăgosti cu inconștiență de două lumi diferite!”

Camera rămase în umbră. Perdelele de culoare vișinie ascundeau un secret ce nu se voia deslușit. Iar ea... plecase. Fără cuvinte bineînțeles. Le luase doar ca să le arunce în apa vreunui iaz putred. Să rămână alte puncte uzate, asemenea atâtor

mortăciuni ce se feresc de ochii oamenilor pe fundurile apelor.

„Caut ce unii numesc fericire, știi? Crezi că am să găsesc?... Ți-am spus că vom sfârși prin a ne îndrăgosti de două lumi complet diferite... vezi rostul acestui chin contemplativ?... m-am plictisit. Mă plictisești!”

Nu știa încotro urmau să i se îndrepte pașii. În față avea necunoscutul. Să se reîntoarcă la viața ei ce străbătea cu atâta greutate liniile normalului? Încă putea să facă un pas înapoi, încă putea să redevină o materializare a actului normal.

„Pe portativ! Din nou pe portativ?!... Note, note... do, mi, mi, sol, do... Ar fi trebuit să nu aud muzica pentru ca să-i înțeleg profunzimile. Geniile așa au făcut. Gata, plec! E... lasă, mereu e lasă! Încep și eu să mă plictisesc... și alții au făcut-o!”

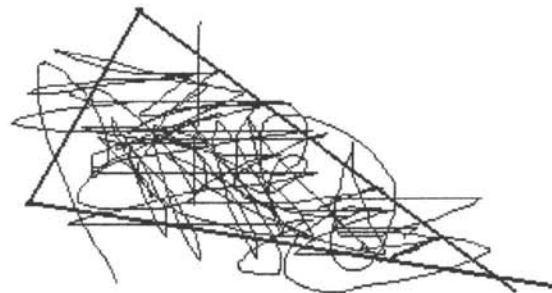
Așa se conturează începuturi. Mereu se spune că un început înseamnă greutate, lipsă de orientare, condiția vișinului într-o livadă cu meri. De începuturi se leagă mereu toți, se agață precum lianele... însă perseverența, progresul, timpul, continuitatea, sfârșitul, ultimul punct și gândul ultim? Câți ating puncte finale? Țel, scop, obiectiv... mereu neatinse sau parțial șlefuite. Abandonate. E atât de simplu să lași ceva în urmă, să-i acorzi o ultimă atenție, care întâmplător, e de cele mai multe ori echivalentul primului moment de atenție. Și tu stagnezi. Nu poți înainta, nu poți privi înapoi. Doare.

Aștepți începuturi. Îți spui că poate celelalte au să fie mai puțin dureroase, însă nu faci nimic. Le aștepți să cadă de nicăieri. Îți dorești să fii unul din acei norocoși care își întâlnesc clipe de fericire doar plimbându-se într-o după-masă moleșitoare de vară târzie prin parcuri verzi și totuși veștejite și plictisite de timp.

IV. Ascunse în triunghi

Nu mă pricep la cuvinte. Sunt un robot matematic. La naiba cu colegiul infect ce m-a limitat în matematică! Poate...am să-i desenez un triunghi... lui îi plăceau triunghiurile. Din tot ce însemna matematică, el alesese un singur lucru: Triunghiul. Da, am să desenez un triunghi și am să-l tai, am să-l nimicesc! Poate așa are să înțeleagă, doar spune mereu că vede și că înțelege tot. Mie mi-a spus mereu că sunt o limitată și că eu nu văd dincolo de aparențe. Și totuși... a lăsat loc de iluzii. Să-l ia naiba, știam că așa o să facă!

Ți-ai spus cândva ratat. Știi? Ai dreptate!... triunghiul o demonstrează. Analog la ce spuneai tu până nu demult. Liniile au să-ți spună multe. Vezi, nu e doar matematică... nenorocitele!

...trebuie să fac mai mult decât un triumghi.
Arată patetic!

(Nu fac reclamă la alcoolici anonimi, dar mă numesc Oana, am stat mereu sub talpa stupidă a matematicii și acum sunt studentă în unul din pricipalele orașe de provincie. Până nu demult am crezut într-un artist, sau mă rog așa îi plăcea lui să i se spună, fără să recunoască desigur. Fantezist atât cât matematica îți permite, „artistul neînțeles” își creionase viața cu compasul și totuși susținea că nu poate fi vorba de idei prestabilite... de unde și primul gând prestabilit:

„NU! Sub nicio formă nu sunt de acord cu prostia asta! Auzi, idei prestabilite! Binenteles că eu nu am. Oana, n-ai să ajungi niciodată să cunoști mai mult de o pătrime din mine!”

„Știi că însemni mult pentru mine nu? Datorită ție nu mai sunt mort. Simt din nou că trăiesc! Însă mi-e frică... mi-e frică să nu sfârșim prin a ne îndrăgosti de două lumi complet diferite. Uite, deja aparținem oarecum unor universuri distincte. Pseudonimul meu... e în visele tale... dar hai deci să trăim clipa, o dată tot se va sfârși știi bine, nu-mi place să explic. Nici nu mai știu cine sunt, Oana. Știi că te găsesc fascinantă și plină de mister? Ești acea capcană în care vreau să fiu prins. Ba nu... e alta, era altădată?

Deschide fereastra. Vreau... o altă toamnă. Oana? cred că... te iubesc!”

Îmi răsună și acum în cap frazele astea fanteziste. Au trecut luni de atunci. Eu mai aștept. Aștept ce? Poate... să mă răzbun... poate să îi spun

că îl iubesc. Puțin fum de țigară nu are cum să strice! Poate au să-mi vină și mie câteva cuvinte metaforice pe care să le aștern pe hârtie... am să întâmpin miezul de noapte cu fumul de țigară... Creionul! De ce nu mă miră că zace pe podea?

„De ce ți-a fost teamă să mă ții lângă tine? Ai crezut vreo clipă că am să te judec? Afecțiune... nu ți-aș fi cerut multă. Ți-am promis și... m-ai lăsat în urmă. N-ai știut să mă ții de mână. Lumea stă în gesturi banale. Tu ești banal prin fapte și cuvinte. Mai ales cuvinte. Nu te-am judecat pe tine, ți-am judecat cuvintele. Ai știut să măzgălești totul foarte bine. Atât de bine încât nici nu mai conta pentru cine măzgălești. Printre fum de țigară aromată și alcool stătut, ascultând cuvinte ce se preling asemenea unor cuvinte ce dor, mă gândesc pentru prima oară la mine. Uit să spun: Da, respir pentru el, chiar dacă unele gesturi ar părea că ascund o trădare gravă.

Îmi pare rău de eternele sfârșituri. Se succed cu începuturile. Și te-am iubit. Și poate încă te iubesc. Și da, o să treacă. Căci ce-am pierdut sunt poate gesturi de aparentă afecțiune, dar ce-ai pierdut e-un chin contemplativ pe care mi-ar fi plăcut să îl înțelegi. Căci ai pierdut ce poate crezi că ai să găsești în fiecare. Succes! Caută, zbate-te, trăiește inconștient-gândește liber- pari desprins din reclame de prost gust pentru oamenii de rând, reclame și posturi ce îți spun ce și cum să faci ca să ajungi să te simți bine. Trăiește-ți Protevara! E un slogan ce pare să mi-l fi aruncat la întâmplare ca și cum totul

s-ar fi putut comprima într-o singură lună de vară. Trăiește-ți Proteviața! Ratatule... ți-arunc prin umbra unei sticle. Pierde-te pe margini de mare, se va contura și mesajul. Sticla! Și sper să doară. Să ardă carne și să frângă os... sub unde de sare. Să te săreze. Ai să sfarmi nisipul și ai să închizi ochii. Și iar nu ai să faci nimic. Niciodată nu ai făcut... sunt multe ce au rămas nespuse. E mai bine așa.

Nisipul rămâne mereu. E ciudat. Mereu e nisip și mereu e altul. Marea își delimitează teritoriul. Își începe în fiecare dimineață povestea pe un nisip virgin, îți spune nerăbdătoare totul, doar i-ai auzit țipătul. Mulți se pierd în mare, puțini se regăsesc. Tu? Cu siguranță ești doar un mîm tragic, pe străzi medievale, un clown spânzurat de zidurile unui labirint, doar în jurul tău mișună doar lucruri triste, nu? Știi că e patetic? Nu ce e în jurul tău e patetic, nu ai înțeles. (Binenteles că nu ai înțeles, nu mă așteptam să înțelegi). Clownul cu măști multicolore, ce își regăsește destinul tragic, e un prost pentru că nu știe să îndrepte nimic din ce greșise la gluma precedentă. Niciun copil nu a răs la numărul său precedent de circ. Acum zace mort!... ce patetic... Aveai nevoie de un zid ca să te sprijini. Mi-a fost frică de mică de clovni. Eu nu îi găseam caraghioși, toți mă condamnau. Am deschis fereastra și am aruncat păpuși, paiețe, clovni, nisip de mare, frunze din diferite anotimpuri. Și restul e tăcere..."

Am zărit foaia pe pervaz. Am citit tot și am înmărmurit. Așteptam să treacă timpul. Era de la o altă Ea. Trebuia să fie pentru el. I-am văzut apoi semnătura. Da, era... cealaltă naivă. Știam cine e.

Naiva cu vise de perfect și veșnic început. O glumă, putea fi ea ceva mai mult? El mi-a vorbit în nenumărate rânduri de ciudățeniile astea. Am să-i dau nenorocitului doar triumphiul dacă mă gândesc mai bine! Foaia... am să o păstrez. E mult prea trist. Nu-i trebuie lui atâta cuget. Cine știe... poate cândva fâșia asta are să devină ceva mai mult!...

V. Veșnica certitudine

Mă gândeam mult la ce avea să se întâmple. Îmi pusesem speranțele într-o altă făptură omenească. Aveam să sufăr. Aveam să am parte doar e deziluzii. Mă conformasem cu ideea că viața mea e sortită eșecului. Aveam să dobândesc putere prin înțelegere. Urcam sau coboram trepte... nu puteam spune cu siguranță. Mă aventurasem în necunoscutele căi ale eșecului, privind însă mereu înapoi. Nu scădeam din intensitatea cu care pășeam apăsător spre beznă. Se clădea o încredere pe fundații sfărâmate.

Ce urma să scriu? Ce urma să fac? Multe întrebări, aceleași gânduri își deschideau orizontul cu deloc banalul ce inspira cândva nesiguranță „Ce urma...”

Îmi revăzusem tot trecutul preț de o secundă prin fața ochilor. Cineva spunea că atunci ajungi la capăt de drum, că puterile ți-au slăbit duhul, că e semn de moarte. Și totuși... ce fel de moarte? Lumea moare... încetul cu încetul lumea se stinge și se aprinde din aceeași vâpaie. Cu fiecare secundă ce se scurge sunt lucruri ce se pierd. Sunt lucruri ce ne aparțin. Și totuși, să spui „lucruri” unor stări, atitudini, idei, idealuri, sentimente, trezește repulsia brută. Uram secunde, uram timpul. Chiar totul să se rezume la simple clipe? Chiar nimeni nu înțelege că sunt Stări, Atitudini, Idei, Idealuri, Sentimente, care se măsoară prin altceva decât prin Timp?

Vine un timp când te saturi de puncte de suspensie. Vine un timp când imensul punct final

vrea să cuprindă totul. Zâmbește claustrat așteptând semnul ce are să stingă pentru totdeauna haotismul punctelor de suspensie. Și toate pornesc de la aceea încredere oarbă, de la speranță și din nou... de la încredere. Naivă mai e natura omului! Naivă, trecătoare și născătoare de dezamăgiri.

(...)

Încă nu bătuse miez de noapte. Așteptam ca măcar banalul orologiu să pună capăt unei frământări. Așteptam deschiderea milenară a Timpului. În așteptare mereu se conturează nevroze. E un vierme ce roade în permanență, ce crește și frământă ceva...

Și frământarea: „*Uitase! Cum a putut să uite că eu nu pot comprima totul la proporțiile halucinante ale unei secunde. Nu vreau și nu pot! În marea trecere, cineva nu poate fi doar o simplă materializare a unei secunde. El nu se măsoară în timp... atât voiam să se înțeleagă... și binenteles că nu s-a înțeles! Panica de limbaj și greutatea cuvintelor!...*”

Se aud pași. Vin și pleacă mereu. Niciodată nu rămân mai mult de câteva secunde. Și când te gândești că ești dependent de secunde. Depinzi de ele să privești înapoi, depinzi de ele să privești înainte. Orologiul mereu bate la ore fixe. Îți spui: „*Sunt doar secunde... E veșnica certitudine! Poate cineva are să-și aducă aminte și de mine. De mine, de toamnă, de ploi mărunte și distante...*”

„*Caut limbaj*”... anunț la mica publicitate. Într-un haos inundat de lumi paralele și diverse zeități sronite de minți prea afundate în pământ profan de tip 3D, caractere și concepte-schelet, artificii, modelare, atribuții de dumnezei, eu caut limbaj. Prin cuvinte se zugrăvește un mare nimic. Unii spun că e bine să lași raționalul la o parte, să lași cuvintele și să simți... să simți... să simți! Desigur, prostii zugrăvite cu cariocă colorată.

„*Centru de colectare a afecțiunii-donări*”... Liste interminabile cu suferinzi aflați în așteptare. Ciudat! Donatorii vin, se opresc în fața ușii, apoi pleacă. Sunt rari cei ce deschid ușa vopsită într-o culoare deranjant de albă. Mereu se găesc persoane slabe, lipsite de privilegii, care, într-un moment de luciditate, pășesc spre centrul de colectare, privesc în față, zăresc ușa și stau la coadă, privind cum cei din fața lor dispar pur și simplu, fără măcar să fi călcat pragul ușii deranjant de albe. Un pas până la donare. Dăruire, toleranță, afecțiune... Nimeni! Se topesc pur și simplu sub alți ochi tulburi, ochi ce nu înțeleg. Asta li se întâmplă celor mai mulți. Sunt alte persoane slabe și lipsite de privilegii... Mereu sunt altele, mereu vin, mereu așteaptă și privesc suspect fenomenul ciudat. Și dispar... Nu dispar în neant, nu se sting pur și simplu. Transced spre un peron al suferinzilor. Devin pacienți-călători ce își așteaptă doza de afecțiune și locul în trenul „*Ceea*

ce căutăm”. Sunt crunți, patetici, inconștienți și ignoranți...

Sunt cei dispuși să primească totul și niciodată să dea ceva în schimb. De cele mai multe ori, pe ei nu îi poți identifica din timp cu niciun fel de limbaj... De ei nu te poți feri în caz că pășești spre centrul de colectare și nu devii unul ca ei, un alt suferind-călător. Pe ei trebuie să îi hrănești. Categoria Ceilalți. Cei ce înfruntă albeața ușii. Cei ce fac un toc de ușă deranjantă să scârțâie. Acea mână de oameni... ce nu se pierde, ce nu dispăre pe peron. Ei hrănesc pseudopesimiștii. Ei fac să se audă șuieratul trenului, se secătuiesc de puteri, pentru ca masa în așteptare să-și urmeze cursul spre vagoane...

A cui soartă e mai cruntă?... indiferent dacă ești unul din cei ce își așteaptă locul în vagon sau unul din cei ce trec pragul ușii, simțământul lentorii e același. Te străbate încet, te secătuiește, te trezește ca să te străbată încet, ca să te secătuiască din nou. Așa se desfășoară un lung proces al existenței...

E incredibil cu ce viteză se derulează schimbările în viața unui om! Cineva spunea că ar fi tragic să gândim în decurs de douăzeci de ani același lucru. Gândirea e tragică. Gândirea aduce inevitabil tragicul. Nu numai că ar fi tragic să gândim același lucru în decurs de ani, ci ar fi și este tragic, să nu facem altceva decât să gândim. Și totuși sentimentele le zugrăvești cu cariocă de proastă calitate. Și atunci?... Cărei părți te dedici, te împarți? Ce faci?... Avem o slăbiciune pentru sentimente, poate asta e păcatul nostru. Dacă am ști să fim meticuloși și răbdători, dacă am ști să facem și altceva în afară să

măzgălim, poate atunci nu ar mai ieși nimic defect în materie de sentimente și simțire... Însă greșelile sunt lumânări de căpătâi la patul omului confuz, neînțeles și turmentat. Greșelile se plătesc și se aglomerează ca un grup dezorientat de călători pe peronul unei gări, care așteaptă cu gravitate acel tren salvator „*Ceea ce căutăm*”.

Și lucrurile se generează, toate și niciunul deopotrivă din cauza unui limbaj infect pe care mulți nu îl deprind... e începutul unei lente eroziuni. Dar noi știm asta. Mai greu e să o acceptăm, pentru că noi, ființele umane, am face orice, mai puțin să acceptăm ceea ce se învâрте în jurul nostru.

Tremur firav de iunie târziu. Nu se mai deschid ferestre. Îngerii nu își mai contemplă imensitatea în înalturi. Rareori le mai sunt îndreptate aripile străvezii spre muritori. Muritorii- păpuși automate, lipsite de interior- aglomerează trotuare. Timpul aleargă disperat. Umezeala, sunetul letal al unui tren întârziat, pași grăbiți, tălpi uzate, miros de cafea, deșeu, benzină, parfum ieftin- iată Pitorescul urban al zilelor!

Au obosit! Li se citește pe chip micimea și ignoranța... „*Caut idei, atenție, minte*” pare să spună fieștecăre articol de gazetă. Radiouri își caută frecvențe, frunza își caută adiere. Eterne căutări se derulează ca pe bandă. Imagini de metrou și tren, îmbrăcate în galben deranjant și retușate cu alb de spital. Miros de dezinfectant și reanimare. Am placat cu rugină o întreagă societate!

Pui întrebări... fețe morocănoase te consideră mult prea plictisitor să-ți mai răspundă.

Rămâi confuz, ți-ai fi dorit să privești în gol și totuși ceva te oprește. Poate simplul fapt că acum te găsești pe șinele de metrou sau tren. Nu-ți dorești un sfârșit atât de banal! Doar în jocuri 3D ți se dau mereu mai multe vieți. Doar acolo știi că poți fi erou. Ce visuri geniale și ce viitor glorios! Progres și regres. Rezultat? Repaosul... predecesor al Haosului: un alt www. Ce a fost cândva în afara virtualului, a intrat în putrefacție!

Le roy e mort...

Vive le roy!...

VII. Recviem

Am pierdut vise. Au fost înjunghiate și lăsate să sângereze la umbra unui nuc de abia înmugurit... și am uitat de tei și de castani. M-am resemnat. Eu înțeleg resemnarea așa cum tu nu ai să o înțelegi niciodată. De ce? Pentru că m-am săturat să cârlesc idealuri străvezii: tu continui să te încrezi în orbirea oarbă... ai ochii mai închiși decât dacă i-ai închide pentru totdeauna.

Zadarnic caut veriga pierdută. S-a dus... s-a dus o dată cu primul vis. Și știi ce fac acum? Sting lumina și ascult ticăitul ceasului. Aud curgerea milenară a timpului și îmi plâng anii inocenți ce mă cheamă înapoi. Dar unde să mă întorc, când zidul mare surâde colosal și îmi spune: „*Tu chiar crezi că poți face pași înapoi în trecut? Știi tu oare ce e trecutul? Știi tu oare că tot ce e prețios, stă în el și că egoismul meu de atotputernic despărțitor mă împiedică să îți mai dau o clipă de fericire?*”. Fericirea e făcută din clipe... și știi că nu mai e cale de întoarcere... Eu nu sunt pulbere și praf să transced în timp.

Și mi-a rămas resemnarea, am să mă pierd așa cum am făcut-o de atâtea ori în necunoscut. Și am să caut zadarnic clipe de fericire asemenea tuturor muritorilor de rând...

VIII. Aparenta transparență

N-ai să te superi dacă am să-ți spun și eu un lucru, nu-i așa? Mereu e spus de alții, mereu ești indignat, mereu și cei ce-l spun sunt indignați.

Nu vreau să văd frustrări pe chipul tău, nu vreau să analizezi cuvinte și nici să încerci să mă înțelegi. Nu cer să fii înțeleasă. Nu vorbesc în termenii înțelegerii, ci în cei ai acceptării. Toți încearcă să mute munți din loc, toți sunt mari eroi. Recunoaște! Și tu te complaci cu statutul de erou de noapte. Toți sunt prea inteligenți pentru tot ce e în jur și nu în ultimul rând toți sunt niște inadaptați. Eul bate în retragere... Tu spui că din cauza inadaptării, eu spun că din cauza egoismului care îți cere inadaptare. Suntem egoiști și ne ascundem. Ne regăsim cu ușurință și printre rafturile cu ipocrizie. Vrem să demonstrăm celorlalți egoiști ipocriți, că noi nu cunoaștem egoismul. E unul din acele lucruri, pe care dacă îl tot repeți cu convingere, încercând să demonstrezi masei ceva, ajungi tu însuși să cazi în plasa cu pește putrezit, încorsetat de propria minciună. Egoiști, ipocriți și mincinoși în căutare de virtuți. Cel ce nu se regăsește în cele spuse mai sus a depășit demult treapta omului. Omul e murdar, urât și înecat în profan. Noi toți vrem să urcăm trepte și să depășim standarde. Toți ne atribuim virtuți de semnize. Ar trebui însă să ne întoarcem la vechi și primordial, dar numai ca să conștientizăm, că termenii precum –zei, supranatural, fantasmagonic-s-au născut din incapacitatea creierului uman de a

recepta Mesajul... Singurul Mesaj cu care omul se luptă încă de la începuturi.

„Tu, cel ce stărui pe Pământ, căruia i-am dat suflare, Tu acceptă-ți defectele și virtuțile. Nu căuta să-ți atribui altele. Încrede-te în ale tale. Nu căuta altă imagine și alt statut în afară. Nu ai să găsești nimic din ceea ce cauți. Nimic nu se rezumă doar la aparenta transparență... Știu că nu ascuți! De ce să ascuți? Doar eu sunt cioplitură pentru tine. Te-ai avântat spre amăgiri și decădere... Drum bun... în prăpastie.”

Iar cauți să înțelegi, vezi? De asta ești om. Te-ai născut și ai să mori ca om. N-ai să poți niciodată să îți depășești condiția. *„Un crin e pe prăpastie... și l-ai strivit în cădere...”*

IX. Străini pentru Sfârșit (Pe tine nu te dor niciodată umerii?)

Se trezise deasupra tuturor clădirilor. Se trezise pe cel mai înalt punct. Se trezise...

O lume încetoșată prinde forme. Zimții vântului de noapte scutură veșmintele indivizilor ce încă hoinăresc pe străzi. Lumina slabă, difuză, mai are încă puterea sa atace ochiul vreunui individ ce întâmplător își caută destinul sub felinare vechi și bulevarde roase de molii.

Secundarul orișicărui ceas anunță sfârșitul unei ore. Începe o alta. 3:00. Niciodată nu am putut să îmi dau seama dacă o astfel de oră reprezintă devremele sau târziul. Nu știu câți sunt cei ce ies la oră fixă, indiferent de anotimp, să-și plimbe eul de om plâpând și vulnerabil, însă cei ce fac asta, devin dependenți de frigul tăios ce macină oasele și îngreunează respirația. E dimensiunea orei ăsteia blestemate!

Deasupra orișicărui lucru tangibil, Străinul se trezise. Era Deasupra. În griuri pastelate și tonuri confuze, se simțea o lume lipsită de parfum. Și ce firesc! Când Străinul nu ar fi putut distinge vizual de la o astfel de înălțime, dar ar fi putut simți că străzile sunt inundate de ceața caldă din canale. Se ridică în vârful picioarelor, pentru că până acum zăcuse în poziția tipică în care îți vine să adormi când simți lipsa vreunui veșmânt. Ghemuit. Cu

măinile strâns lipite de piept. Făcuse un gest spontan, acela de a-și acoperi nudul, pentru că omul, de la căderea sa în păcat, când se izbise de luciditate, purtase și încă poartă o eternă luptă cu propria rușine. Renunță apoi la improvizata îmbrăcăminte, redând mâinilor funcția lor. Observă că în jur nu era nici măcar un ochi să îl privească.

O platformă mare, betonată, deasupra orișicărui lucru. În acest punct se afla el. Ceea ce i se părea exagerat de enervant, nu era frigul, ci în mod curios ploaia deasă, mărunță, ce i se scurgea neconținut pe ureche. Îi deranja urechea. Așa se trezise. Poate nici trenul, când își anunță propria sosire în gară nu l-ar fi deranjat așa cum ploaia îi chinuia acum urechea.

„*Sigur e noiembrie!*” exclamă ca și când ar fi aflat că lumea urma să se sfârșească sub șuvoiul de ploaie. „*Sunt o entitate pe marginea unei prăpăstii... și am să-mi dau drumul, nu am nevoie de eroi!*” spuse în timp ce tăpile îi străbăteau cercuri și dreptunghiuri pe platforma betonată. „*Mă dor umerii de la atâta urbanism! Locul ăsta e infectat cu urban. E betonat, e sterp și e deranjant... Apogeul urban în care am să mă arunc și de care am să scap. Ciudat nu? Alung o lume tocmai lăsând-o să mă înghită.*”

Închise ochii, începuse să numere parcă același bob clonat de apă diformă. Tăpile i se dezlipseau de pe suport pe rând, reveneau în aceeași ordine, în doi timpi, până simți ascuțișul, muchia unui lucru, al cărui continuitate lipsea. Străinul începuse să-și contemple suferința. Bătuse ora 3:00.

„Pe tine nu te dor niciodată umerii?” E acel tip de întrebare ce rămâne peste timp. Mi-am amintit că am zărit-o undeva printre rânduri. Citeam ceva, mecanic, monoton și injectată cu plictis. Și m-am oprit...

„Pe tine nu te dor niciodată umerii?”

„Pe mine mă dor umerii, știi, mă dor dimineața și mă dor când știu că pleci de lângă mine. Atunci se înțepenesc de durere.”

...așa schițase cineva răspunsul.

Sunt bolovanul unui câmp. Sunt extraterestrul propriilor mele dureri. Pe mine mă dor umerii când totul revine deodată la prima ignoranță și la cea mai subtilă imbecilitate. Mă dor când zugrăvesc și pereții îmi spun că nu m-am născut eu pictor. Când calc parchetul încă neasamblat și el se revoltă. Atunci mă dor umerii. Și bineînțeles... când beau ceaiul. Când aburul îmi suflă în față, când aroma se ascunde pe fundul căniei și când geamul zace deschis ascultând radioul ce își schimbă singur frecvențele de nevroza nocturnă.

E 3 și 2 minute. Și sunt dependentă de frigul tăios ce macină oasele și îngreunează respirația.

Criza(ntema)
în detalii

tipărit la Tiparnița srl, Arad, str. Bela Bartok 19
tel: 0257 206082, 0788491349
6,5 coli de tipar

Tu, cel ce stăruie pe Pământ, căruia i-am dat suflare, Tu
acceptă-ți defectele și virtuțile. Nu căuta să-ți atribui altele.
Încrede-te în ale tale. Nu căuta altă imagine și alt statut în afară.
Nu ai să găsești nimic din ceea ce cauți. Nimic nu se rezumă doar
la aparenta transparență... știi că nu ascuți! De ce să ascuți?
Doar tu sunt cioplitură pentru tine. Te-ai avântat spre amăgiri și
decădere... Drum bun... în prăpastie.